

KIRKKO MYSTEERIOLOITOKSENA

Pekka Ervastian esitelmä 16.11.1930 (Pikakirjoittanut A. H.)

Jeesus puhui kansalle vertauksissa, niinkuin hän itse sanoi, mutta Hänen sanomansa kuului kuitenkin kaikille. Hänen sanomansa koski taivasten valtakuntaa ja Hän sanoo: „taivasten valtakunta on tullut, tehkää sentähden kaikki parannus.“ Useimmat eivät tietenkään kuulleet hänen sanomaansa, vaan ainoastaan jotkut kuuntelivat ja seurasivat sitä. Monet olivat kutsutut, mutta harvat valitut. Ne harvat valitut, ekleptoi, muodostivat Hänen seurakuntansa eli kirkkonsa. Vaikka silloin Jeesuksen eläessä ei puhuttu seurakunnasta tai kirkosta, niin hänen kuolemansa jälkeen nämä valitut, ekleptoi, muodostivat kirkon, valittujen seurakunnan. Ja ainoa todellinen kristillinen kirkko on juuri tämä valittujen seurakunta, eklesia. Ja näille, jotka olivat Hänen seurakuntiaan, Hänen opetuslapsiaan, näiden Hän antoi tietää taivasten valtakunnan salaisuuksia. Kansa ei voinut ottaa vastaan salaisuuksia, joita Hän ilmoitti ainoastaan niille, jotka pitivät Hänen käskynsä, ja täyttivät Hänen käskynsä, ilmoittamaansa Jumalan tahtoa.

Olemme näissä tämän syksyisissä luennoissa puhuneet tästä ensimmäisestä eklesiasta eli kirkosta ja puhuneet siitä, mitä se opetti ja mikä oli sen sanoma taivasten valtakunnasta, lähemmin määrättyinä, jota sanomaa Jeesus ja Hänen lähimmät opetuslapsensa olivat julistaneet. Olemme puhuneet siitä, mikä kristillisen kirkon, eklesian, todellinen tehtävä oli. Kuinka sen tehtävä oli taistella muutamia meidän ihmiskuntamme henkisiä vihollisia vastaan, tai paremmin sanoen, niitä voittaa. Olemme puhuneet niistä viidestä vihollisesta, jos niin tahdomme niitä nimittää, joita eklesian erikoisesti tulee voittaa, ja joista köyhyys oli yksi ja ensimmäinen ja kuolema ja synti viimeinen, sekä sairaus ja tietämättömyys. Näistä kaikista vihollisista olemme seikkaperäi-

sesti puhuneet ja koettaneet näyttää, millä tavalla ekleesia niitä vastaan taisteli, kuinka ekleesian työskentely ei ollut ainoastaan taistelua, vaan myöskin voittoa. Ja kun me puhuimme synnistä ja kuolemasta, silloin viittasimme siihen, että koko tämä taistelu syntiä ja kuolemaa vastaan ja synnin ja kuoleman voittaminen olisi ollut mahdotonta, ellei Jeesus olisi, niinkuin Hän itse sanoo, lähettänyt sitä puolustajaa, sitä auttajaa, sitä totuuden pyhää henkeä, joka sekä lohduttaa että auttaa niitä, jotka olivat hänen uskollisia seuraajiaan. Tämä totuuden pyhä henki oli sitä, mitä me nyt meidän aikanamme teosofisella kielellä nimitämme auraksi. Niinkuin jokaisella ihmisellä on oma auransa, niin on jokaisella mestarilla oma suuri auransa. Jeesuksen Kristuksen aura oli yhtynyt tähän maapallon auran, jota se elähdyttää niin, että kaikki se lohdutus, jonka se on lähettänyt, on puhdistanut koko maapallon auran ja tehnyt sen voimakkaaksi oman tietonsa, viisautensa ja rakkautensa kautta. Jeesus Kristus luo kuolemansa jälkeen (koko ihmiskunnan kanssa) semmoista pyhää totuuden ilmakehää, jonka yhteyteen kaikki saattavat päästä, ja joka on aivan lähellä kaikkia, jotka tahtovat sen yhteyteen tulla. Pyhä henki ei ole ollut mikään mahdoton ja kaukainen asia. Totuuden pyhähenki, joka voi elähdyttää meidän henkeämme, joka voi antaa sille mahdollisuuden voittaa synti ja kuolema, se totuuden pyhähenki on maapallon ilmapiirissä ja aurassa. Sentähden jokainen, joka vilpittömästi alkoi seurata Jeesus Nasarealaista ja Jeesus Kristusta, ja noudattaa Hänen käskyjäänsä voi päästä tämän auran yhteyteen ja silloin voi tuntea, ettei hän enää ole heikko oma itsensä, vaan hänessä on jumalallista elämää, semmoista, että se nostaa häntä itseänsä. Mitä se olisi, jos me pieninä ihmisinä, yksilöinä, tulisimme pyhiksi. Mitä se olisi? Se on sitä, mitä kerrotaan tapahtuneen enkeleille taivaissa, kun tulivat ylpeiksi. Niin mekin tulisimme niin ylpeiksi ja olisimme niin täydellisiä ja merkittäviä: „minä olen saavuttanut jotakin, kun olen täydellinen.“ Mutta täydellisyyden salaisuus ei ole siinä, vaan siinä, että me todella tulemme yhteyteen suuren elämän kanssa,

jumalallisen elämän kanssa, joka tässä meidän maapallossamme nyt on aivan kuin personoitunut, aivan kun tullut meille läheiseksi Jeesuksen Kr. aurassa. Tämä totuuden pyhä henki on kaikkia meitä lähellä. Jos me voimme kääntyä syvälle itseemme (koettaen voittaa kuoleman itsessämme), niin se ei ole me, vaan totuuden pyhä henki meissä, niin että ihminen saa aina tuntea, kuinka elämä on riemukas, onnellinen ja ihmeellinen. Ei hänen tarvitse ajatella, että kuinka suureksi ja täydelliseksi hän on tullut. Pois se! Semmoista ei ihminen tarvitse ajatella, vaan ihminen saa olla aivan kuin polvillaan elämän edessä aina valmiina vastaanottamaan Jumalan pyhää henkeä, sitä lohduttajaa ja puoltajaa ja totuuden pyhää henkeä, jonka Kristus on heille lähettänyt. Sentähden meidän täytyy olla Jumalan, totuuden edessä nöyriä. Ihminen on ainoastaan pieni elämän ilmennys, hän on ainoastaan yksi atoomi miljoonien atoomien joukossa. Tämä pyhän hengen kanssa yhteen joutuminen on se ekleesia, jota kristittyjen kirkko tarkoittaa. Tämä on ensimmäinen suuri vaihekausi ja vasta kun ihminen tulee yhteyteen ja kosketukseen totuuden pyhänhengen kanssa, vasta sitten hän tulee kosketukseen Jeesuksen Kristuksen kanssa personallisesti. Jeesus Kristus aivan kuin elää tässä meidän maapallossamme aurassa, mutta todellisena persoonana ei voi lähestyä muita, kuin niitä, jotka ovat ottaneet vastaan hänen pyhän henkensä. Niinkuin näitä tietoja ei ole ilmoitettu kelle tahansa, vaan ainoastaan niille, jotka ovat valmistaneet itsensä tähän, niin ei myöskään Jeesus Kristus tule personallisesti meidän luo, ennenkuin olemme täyttyneet pyhällä hengellä. Sentähden ekleesian tehtävä oli olla täytettynä tällä pyhällä hengellä ja kasvattaa ihmisiä sitä lähestymään ja sen yhteyteen pääsemään. Ekleesia ei ole täten ainoastaan jonkunlainen opetuslaitos, kirkon tehtävä ei ole ainoastaan opettaa ja vedota ihmisten järkeen ja lähestyä ihmisiä ajatusten maailmassa, vaan sen tehtävä on voittaa ihminen puoleensa ja käskeä ihmisiä luoksensa ajatusten tasolla. Tämä herättää ihmisten huomion ja heidän ymmärryk-

sensä. Ne, joilla ei ole silmiä nähdä ja korvia kuulla, ne jäävät sanoman ulkopuolelle. Suuret joukot jäävät odottamaan semmoista jälleensyntymää, jolloin sanoma kuuluu heidän korviinsa. Mutta ne ihmiset, joiden sisäinen korva saattoi kuulla hengen sanoman, ne ottivat vastaan jumalanvaltakunnan sanoman kirkon julistamana, ekleesian, eli valittujen seurakunnan julistamana, ja heidän mielensä muuttui ja tapahtui se parannus, josta Jeesus puhui, kun aloitti sanomansa. „Muuttakaa mielenne, sillä taivasten valtakunta on lähestynyt.“ Mielennuutos, ymmärryksen kirkastuminen on ensimmäisenä edessä, sillä ihminen ei voi tulla pyrkijäksi henkisissä asioissa eikä pyrkiä voimakkaasti, ellei hänen järkensä ja ymmärryksensä ole voitettu, ellei hän sano itselleen, että näin pitää olla. Ellei hän myönnä, että on ennen elänyt itsekkyydessä ja synnissä niin kuinka hän voi parantua ja kulkea täydellisyyttä kohti, kuinka voi lähestyä jumalan valtakuntaa, ellei ole huomannut, ettei ole ennen ollut jumalan valtakunnassa. Mutta kun hän huomaa, ettei ole ollut hengessään arvokas, vasta silloin, kun hänen järkensä ja ymmärryksensä tämän myöntää, silloin vasta hän voi ottaa askeleita henkisen elämän tiellä. Silloin vasta hän voi joutua yhteyteen valittujen kanssa, ekleesian kanssa ja sen kautta pyhän hengen kanssa. Kirkon, ekleesian tehtävä ei ollut millään tavalla ainoastaan opettavaa laatua, sen tehtävä oli myöskin kaikkien työvoimain säilyttäminen. Sen tehtävä oli dynaamista laatua. Sen piti ruumistuttaa tässä näkyväisessä maailmassa jumalan valtakunnan voimia, sen piti olla pyhänhengen ruumis. Sen kädessä piti olla kalkki, jossa on ikuisen elämän eliksiiri. Ekleesian tehtävä oli edustaa Jumalan valtakuntaa maan päällä. Ei suinkaan Jeesuksen eikä hänen ensimmäisten opetuslastensa tarkoitus ollut mikään muu kuin se, että ekleesia olisi Jumalan valtakunnan edustaja maan päällä. Kirkkoisä Augustinus myös ymmärsi ja uskoi niin. Civitas Dei oli hänen kirjansa. Uudessa testamentissa on: Regnum Dei, mutta Augustinus käytti: Civitas Dei, jossa hän puhui, että kirkko oli Jumalan valtakunta ja käsitti

tämän asian jollakin tavalla todelliseksi, vaikka ei noussutkaan siihen korkeuteen, mihin apostolit. Hän kuitenkin tiesi, että tämä on jotain todellista, ei mitään ilmiötä ainoastaan, vaan jotain dynaamista. Sitäpaitsi tiedämme, kuinka hän itse piispana ollessaan järjesti oman elämänsä sen vakaumuksen mukaisesti, joka hänellä oli taivasten valtakunnasta. Hän tiesi ja ymmärsi, että ensimmäinen ehto oli köyhyyden voittaminen eli mammonan vallasta luopuminen, niinkuin apostolitkin sen aikoinaan ymmärsivät. Augustinus järjesti oman piispan talonsa diakoneille ja papeille, niille, jotka tahtoivat tutkia asioita. Kaikki omat tulonsa hän piti yhteisinä, että mahdollisimman monet voisivat oppia ymmärtämään taivasten valtakunnan sanomaa. Tämän tähden hän oli niin suuri ja jalo ihminen kirkon historias- sa. Hän yritti, hän oli todella ajatellut paljon ja oli kääntynyt. Hän oli paljon etsinyt ja paljon löytänyt. Tästä hän sai paljon kiittä äitiään. Äitiään hän sai kiittää siitä, että hän lopullisesti tuli voitetuksi Kristukselle. Augustinus siis ymmärsi, että kirkon tehtävä oli olla dynaamisena voimana maailmassa. Ei ainoastaan opettajana, vaan myöskin elämän säilyttäjänä. Ja nykyinen kristillinen kirkko vieläkin uskoo näin. Ja millä tavalla se selittää uskonsa? Ensinnäkin sillä on oma opetusmenetelmänsä:, se on pitänyt huolen siitä, että kaikki ovat saaneet opetusta: katkismus- ta on opetettu ja kuulusteluja on ollut. Kirkko on siis omalla heikolla tavallaan tahtonut jatkaa opetustoimia. Mutta meidän täytyy nähdä, että siitä huolimatta se kadotti taivasten valtakun- nan avaimet. Se kuitenkin yritti. Valtion kirkko ymmärsi, että sen tehtävä on olla dynaamisena voimana, koska sen huostaan on uskottu sakramentit. Kuitenkin ihminen on poikennut liikaa sentimentaaliseen kiitollisuuteen, sillä kirkko ei suinkaan pysähtynyt siihen, mikä sen piti olla. Kirkko on kutsunut kaikkia ihmisiä ja kaikki ihmiset ovat kirkon jäseniä; kaikki he ovat kastettuja ja lunastettuja ja valmiit taivasten valtakuntaan. Me tiedämme, että kirkko on langennut tähän harhaan. Se lankesi siihen silloin, kun se tuli valtion kirkoksi, silloin kun se teki liiton

valtion kanssa. Se uskoi, että kaikki ihmiset, hoipolloi, samoin kuin kutsutut, elekttoi, muodostivat kirkon, olivat sen jäseniä. Se oli suuri erehdys, jonka olemme huomanneet, seuratessamme näitä esitelmiä. Kirkko ei ole voinut myöhemminkään muuttaa tätä, vaikka sen olisi pitänyt säilyttää alkuperäinen tehtävänsä ja olla ekleesia, joka loistaa kuin kynttilä pimeässä maailmassa, ja joka on asetettu vuorelle loistamaan. Niin olisi jumalallinen ekleesia loistanut. Sen olisi pitänyt olla pelastuksen seurakunta, joka olisi voinut näyttää ihmisille tietä Jumalan valtakuntaan.

Millä tavalla kirkko, ekleesia, alussa koitti toteuttaa näitä tehtäviä? Muistettakoon silloin ennenkaikkea se, että se henkinen voima, se pyhä henki, se Kristuksen aura, jonka edustajana kirkon tuli olla, on jotain todellista tänä päivänäkin. Se ei ole mikään filosofinen asia, ei mikään spekulointiasia, ei mikään arvostelun asia, ei siitä voi filosofoida sinne ja tänne. Se on suuri totuus, joka on koko ihmiskunnan takana, kaikkien uskontojen takana. Tämän kristillisen kirkon piti olla pyhän hengen tietoinen opettaja, uudella, korkeammalla tavalla tietoinen.

Todellinen buddhalainen kirkko Tibetissä edustaa totuuden pyhää henkeä, Kristuksen henkeä, mutta omalla tavallaan. Samoin todellinen juutalainen kirkko edustaa sitä omalla tavallaan. Mutta mikäli ei vielä Jeesuksen Kristuksen sanoma ole tullut taivasten valtakunnasta, niin ei sitä ole esitetty samalla käsinkoskemattomalla puhtaudella ja läpeensä älykkäällä tavalla kuin Jeesus tarkoitti. Ei elämän totuus, ei pyhä henki, ei Kristuksen aura ole minkään erikoisen ryhmän monopoli, sillä Jeesus lunasti koko ihmiskunnan. Jeesuksen Kristuksen tulo tänne merkitsee, että hän tuli lähelle kaikkia uskontoja ja kaikkia sivistyksiä, mutta edellytysten oppia tuntemaan tuota Kristusta, joka on kaikkien vanhojen uskontojen takana, täytyy olla suuret, ennenkuin Kristus on meissä kirkastunut. Kirkko, ekleesia, hänen omien valittujensa seurakunta, olisi voinut loistaa maailmassa ennen aavistamattomalla tavalla.

Jos meistä nyt tulee oikeita totuuden etsijöitä ja mystillisen tien kulkijoita, niin tunnemme suurta vetäytymistä Indiaa kohti, Tibetiin päin, missä tiedämme elävän viisaita, jotka ovat täynnä elämää. Meissä herää kaipuu itämaille. Siellä voi tavata niitä ihmisiä, jotka voivat opettaa meitä. Mutta tämä on äärettömän köyhyyden tunnustus. Ihmiskunta tunnustaa, että olemme köyhiä täällä länsimailla, koska meillä ei ole täällä tiedossamme Kristuksen seurakuntaa, joka loistaisi (ulkonaisena) suurena valona pimeydessä, niin että sen läsnäolo ja esimerkki olisi meille suureksi innostukseksi, niin että ilomme herättäisi sisässämme ylistys- ja kiitosvirsiä, niin että tuntisimme vastustamatonta halua sanoa: opasta meitä Kristuksen luo. Että me emme voi tuntea mitään sellaista täällä länsimailla, on hirmuisen köyhyyden merkki.

Mutta Jeesuksen tarkoitus oli, että eklesia, kirkko, olisi tuo valo, joka loistaa vuorella, että se olisi ijankaikkisen elämän voiman säilyttäjä. Ja meidän täytyy sanoa, että on ollut yksi ihminen, joka ennen muita tahtoi tätä valoa, joka sanoi: „minä tahdon kulkea Jeesuksen jäljessä, minä tahdon antaa oman elämäni, jotta voisin vetää pyhää henkeä vielä lähemmäksi ihmisiä. Kuka tällä tavalla oli tämän eklesian kaikista alimpana elähdyttävänä voimana, jonka läpi Kristuksen voima ja aura tunkeutui hänen uskollisissa seuraajissaan? Se oli Jeesuksen äiti, Maria. Ajatelkaa sellaista suurta ihanuutta, että äiti näki pojassaan Jumalan ilmestyneen maan päälle. Ja äiti, joka oli tuota poikaa helmassaan kantanut ja katsonut hänen ensimmäisiä askeleitaan maan päällä, tunsu samalla ei ainoastaan rakastavansa, mutta kunnioittavansa ja palvelevansa sitä olentoa, jolle hän sai maailmassa antaa ruumiin. Hän ajatteli, että mitään suurempaa ei maailmassa voi olla kuin että saa häntä palvella ja hänen tähtensä työtä tehdä. Tämä on kaikista ihmeellisistä mysterioista ja suurin rakkauden ilmennys, mitä voi ajatella ihmisten kesken; rakkauden todellinen puhkeaminen kauniina ja ylevänä. Maria teki kaikkensa muutaman vuoden ajan Jeesuksen kuoleman jälkeen

voidakseen palvella ikäänkuin Hänen, oman poikansa astinlautana, kanavana. Hän saavutti kaiken inhimillisen täydellisyyden ja valitsi henkisen muodon näkymättömään maailmaan, jotta voisi aina elähdyttää niitä, jotka muodostivat eklesian. Tämä ihmeellinen sanoma on sen seikan takana, että katolinen kirkko keskiajalla alkoi tuntea Jeesuksen äidin jollakin tavalla olevan niin lähellä heitä, että jos Jeesuksen seuraaminen vaatii heiltä yliluonnollisia ponnistuksia, niin ei tarvinnut muuta kuin paeta Jumalan Äidin turviin ja kertoa hänelle, kuinka heikko hän oli pyrkimyksissään ja hän ymmärsi heti ja tahtoi tulla kanavaksi, jotta Kristuksen pyhä henki heihin tulvisi. Ja vasta vuosisatoja myöhemmin tiedämme historiasta, että Fransiskus Assisilainen, joka oli ehkä ihmeellisin ihminen kristikunnassa (vasta neljännen vuosisadalla) perusti tämän Marian palvonnan katolisessa kirkossa. Hän kääntyi aina rukouksissa Marian puoleen ja opetti toisia tekemään samoin. Tästä tehtiin katolisen kirkon dogmi ja Jumalan Äiti julistettiin jumalalliseksi persoonaksi. Siitä tuli siis dogmi, niinkuin on tullut dogmi Isästä, Pojasta ja Pyhästä Hengestä ilman, että ihminen tietää, mitä se todellisuudessa on. Mutta joka tapauksessa voi nähdä, kuinka tämä Jumalan Äidin palvonta vaikutti kasvattavasti ja kauniisti katolisessa kirkossa. Tietysti protestantit sanovat, ettei Jumalanäiti kuulu kolmiyhdyseen jumaluuteen, mutta meidän täytyy tunnustaa, että protestanttinen kirkko, hyljätessään Jumalanäidin ja pyhimyksien palvonnan, samalla nyhtäisi pois kaiken inhimillisen lämmön. Silloin täytyi tässä protestanttisessa kirkossa tehdä Jeesuksesta sellainen ystävä, jonka puoleen voi kääntyä. Mutta ihmiset olivat sisäisesti tietoisuudessaan nähneet Jeesuksen täydellisyyden, täydellisyyden elämässä. Ja tiedämme Jeesuksen Kristuksen antaneen niin selviä käskyjä ja sanoneen, että mitä siitä, jos nimität minua kaikilla korkeilla nimityksillä: Herra, Herra, etkä noudata käskyjäni. Meillä on tietoisuus siitä, että Jeesusta Kristusta täytyi lähestyä niin, että voi sanoa: katso, minä kuljen verisin jaloin sillä tiellä, joka vie sinun luoksesi. Meillä tässä protestanttisessa

kristikunnassa ei ole mitään turvaa. Sentähden on ollut pakko keksiä aivan uusi dogmi, sellainen, ettei meidän pyrkimyksistämme ole mihinkään; meidän täytyy turvautua Jeesuksen armoon. Katolisessa kirkossa on kuitenkin säilynyt sellainen tietoisuus (adiafoorisia asioita), joihin voi uskoa tai olla uskomatta, ainakin mystillisessä, katolisessa uskonnossa. Tämä tuli kerran esille puhuessani nuoren katolilaisen kanssa. Hän oli ollut luostarissa ja perehtynyt katolilaisuuteen. Hän sanoi salaisuuden olevan siinä, että kulkee Jeesuksen jälessä. Minä ihmeekseni kuulin, että samassa luostarissa oli säilynyt tieto siitä, mitä kristinusko on. Ei se ole mikään kristinusko, joka ei ole Jeesuksen seuraamista. Hän käsitti dogmit, niinkuin muutkin sanovat, että ne ovat asioita, kuten esim. mitä sanotaan: Aviopuolisot ----- Hän sanoi, että he voivat muuten uskoa, mitä tahtovat. Minä uskon jälleensyntymiseen, hän sanoi. He tekivät tuollaisen eron katolisessa kristikunnassa. Ja tuo nuori ihminen oli kuin jonkunlainen opetuslapsi-ilместys. Erinomaisen sympaattinen nuori mies, 30-vuotias, mutta teki semmoisen vaikutuksen, että oli läpeensä puhdas. Hän teki sellaisen vaikutuksen, että hän kulki sellaista tietä, jolla saattoi olla henkinen.

Protestanttisessa kirkossa olisi tuo Marian palvominen äärettömän suureksi avuksi mystilliselle pyrkijälle, joka koettaa kulkea Jeesuksen jälessä täydellisyyden ohdakkeisella tiellä, kun tuntee, ettei jaksaa uskon tietä kulkea; tuossa on taas orjantappuroita – täytyy taas ---- otsaan. Silloin tuntuu, että hänen sydämensä horjahtaa ja sanoo: voi minua poloista. Silloin olisi ihanaa kääntyä Marian puoleen ja sanoa: voi, puhu minun puolestani sille Mestarille, jonka jälestä koetan kulkea. Rukoile minun puolestani, että jos minä horjahdan niin en sittenkään olisi kadotettu. Tämä on hyvin ihmeellinen asia katolisessa kirkossa. Kun otamme sen totuuden kannalta ja todellisena asiana, niin se on ihmeellinen Jumalan palvelus. Ja sitäpaitsi filosoofiselta kannalta me kadotimme äärettömästi, kun tiedämme ja tunnemme ainoastaan mies opettajan, sillä Pyhä Henki oli alussa

naisellinen, sanoo Blavatsky Salaisessa Opissa. Alussa ymmärrettiin, että Maria oli tullut enkeliksi, joka tahtoi välittää Kristuksen auraa uskovaisille. He olivat säilyttäneet alussa naisen, äidin ja jumalallisuuden. Me olemme tulleet niin koviksi ja miehelliseksi tässä protestanttisessa kirkossa, että Jumalassa ei ole äitiyttä. Siinä olemme erehtyneet. Olisi ennenkaikkea pitänyt säilyttää tieto, että jumaluudessa ei ole ainoastaan isä, vaan yhtä paljon äitiä. Madame Blavatsky sanoo Jumalasta: isä, äiti Jumalassa ei ole sukupuolta. Sentähden on aivan hirveää, jos ajattelemme Jumalaa yksin miehisenä ----. Jumala on äärettömästi rakastava ja armahtavainen, se on yhtä paljon äidin rakastava sydän kuin miehen järki. Tämä äiti palvoo, ottaa syliinsä ja tahtoo tukea ja auttaa sinua, että et horjahtaisi. (Niinkuin itämainen viisaus sanoo: poikani kulje eteenpäin eläkä väsy.) Tämä on kaunista ja samalla okkultisesti totta.

Niin, tällaiseksi on meidän ymmärrettävä todellinen eklesia alkuaikoinaan, ja tietysti nytkin, jos saisi sellainen olla, ja tulevaisuudessa, jolloin tulee olemaan eklesia. Tämä eklesia on dynaaminen siinä merkityksessä, että se on Kristuksen auran, totuuden Pyhän Hengen säiliön, Marian elähdyttämä. Sillä Jumalanäiti Maria puhdistaa aivan neitseelliseksi. Ja kun me katsomme historiallisesti kristikunnan alkuaikana eklesian ensimmäistä aikakautta, niin me huomaamme, kuinka kirkko kaikessa opetuksessa ja kaikessa arvoasteiden jakamisessa noudatti aivan oikeaa menetelmää. Kun muutama vuosi sitten puhuin siitä esitelmässä: Paavali ja kristinusko, että eklesia oli järjestetty niin, että oli eri asteita, joihin ihminen pääsi toisen toisensa perästä, niin muuan oppinut teologi, joka oli ollut mukana yhdessä ainoassa luennossa (joka on hyvin hataraa olla vain yhdessä) sanoi, ettei ollut koskaan ennen tätä kuullut. Ei niistä teologi ole mitään kuullut, mutta asia on kyllä niin, että eklesia, Kristuksen seurakunta, oli alussa niin järjestetty, että ennenkuin hän otettiin seurakunnan yhteyteen, täytyi olla kääntynyt. Ja hänestä tuli silloin katekumeni, jolle opetettiin

Jeesuksen Kristuksen ristiinnaulitseminen (Jeesus Kristus crucifixum), jonka kautta Kristus tuli lähemmäksi ihmiskuntaa. Sitten vasta, kun oli muodostettu elävä seurakunta, heistä voi tulla uskovaisia, pistos, pistoi. Vasta sitten kun olivat omaksuneet todella sen, että luopuivat himoista ja mammonan palveluksesta ja tahtoivat tulla alastomana mestarin eteen, sitten vasta heidät kastettiin. Jeesus ei ketään kasta, mutta kirkko, ekleesia, hänen seuraajansa, kastaa merkiksi siitä, että heistä on tullut jäsen seurakuntaan. Se on hyvin juhlallinen toimitus, ja se tapahtuu erikoisessa huoneessa, jossa on valoja, kynttilöitä. Siten tulee kastetuksi ja uskovaisten joukkoon. Nämä uskovaiset veljet sitten auttavat toisiansa heidän pyrkimyksissään. Kirkon usko on silloin uusi siveellinen elämä, uusi siveellinen pyrkimys. Nuori ihminen, joka juuri alkaa luopua eläimellisestä itsestään, on monien kiusausten vallassa. Mutta nämä vanhemmat, jotka ovat paljon kokeneet ja paljon voittaneet, he tukevat häntä, lohduttavat ja neuvovat häntä. Semmoista on uskovaisten elämä.

Kun tästä johdumme ajattelemaan Suomessa esim. Paavo Ruotsalaista, heränneitä ja körttiläisiä yleensä, niin huomaamme, että heissä on jotain pyrkimystä, mutta huomaamme myös, että heidän tietonsa on hyvin pieni. Paavo Ruotsalainen ei osannut kovinkaan paljon, -----, hän oli verrattain heikko, syntinen ihminen, hänen täytyi ikäänkuin keksiä tavan, millä hän voi viedä vähän matkaa eteenpäin. Mutta paljon ei sillä päässyt. Ihmiskunta on yleensä hyvin orpo. Ei se tiedä, miten mennä eteenpäin. Yleensä ajatellaan, että voi kuinka se on kaikki surullista ja kasvot synkistyvät, kun ajattelee ihmisen tilaa. Ei voi millään muotoa nauraa eikä koskaan olla iloinen, ei voi muuta kuin itkeä ja rukoilla armoa. Sellainen käsitys on meillä hyvästä elämästä, sillä olemme unohtaneet Paavalin sanat: Pyhähenki on vain riemua ja iloa. Ei mitään remuavaa iloa niinkuin jossakin lahkossa, jossa ryömitään penkin alle, hihkaistaan ja huudetaan. Ei, mutta se on sisäistä riemua, iloa ja onnea, se on sisäisen tasapainon saavuttamista, niin ettei enää hengessään horju. Se on

sanomaton rauha ja tieto. Se on pyhä lahja. Se seuraa Pyhää henkeä, ja sitten kyllä voi saada kykyjä, kuten parantamisen- ja selvänäköisyyden kyvyn sekä monet hengen lahjat. Kaikki nämä seuraavat silloin, kun ihminen tulee pyhän hengen täyttämäksi tai osalliseksi pyhästä hengestä. Tässä on kysymys todellisuudesta eikä mistään ajattelemisesta eikä mielipiteistä. Tällöin ei enää ole riitaa eri mielipiteistä, silloin olisi vasta katekumeeni asteella, joka sekin on suurta ja ihanaa niihin verrattuna, jotka ovat täydellisessä pimeydessä, mutta kun on tullut Jeesuksen seuraajaksi, kristityksi, on aivan toista. Silloin ei tarvitse vaivata päätään tuollaisella. Hän ainoastaan elää henkistä elämää ja se saa muodon, kun hän kehittyy henkisessä elämässä. Osa etenemisestä henkisessä elämässä tapahtuu itse elämän avulla. Ihmisen tulee elää uutta elämää, ja sitten kun tuo ihminen on uskovainen, pistosolento, ja kehittynyt siveellisesti, kaikki tuntevat, että hän enkelimäinen olento ja itse aivan nöyrtyy. Itse hän ei tunne täydellisyyttä. Jos me näemme itse, kuinka me olemme edistyneet, kuinka ihmeellisiksi olemme tulleet, niin olemme hirmuisen harhan vallassa, niinkuin Madame Blavatsky sanoo: oi sinä ihminen, missä harhassa sinä elät. Jos näet oman varjosi, niin sinä elät siinä alemmassa personallisessa elämässä sinä arvostelet toisia ja sinä yksin olet täydellinen. Vasta sitten, kun sinulla ei ole varjoa ollenkaan, kun et enää näe itseäsi ollenkaan, vasta sitten sinä lähestyt päämäärää. Ja kun ihminen ekleesiassa on kehittynyt niin pitkälle pistosolentona, että oli unohtanut oman personallisuutensa ja eli vain tahtoen rakastaa ihmisiä, niin että kun synnissä, himossa ja heikkoudessa elävä ihminen tuli hänen luokseen, heräsi hän synnistä ja itsekkyydestä, hän unohti nuo syntinsä ja tunsu aivankuin hänen sydäimestään olisi noussut ihminen. Hän herätti ihmisen toisessa, sai toisen muistamaan, etteivät he olleet mitään eläimiä, vaan ihmisiä, joiden silmä on kohdistettu kohti täydellisyyttä. Silloin hän, tämä pistosolento, astui pistosasteesta teleios-asteeseen ja hänestä tuli täydellinen. Hän otettiin silloin vastaan siihen sisäiseen piiriin,

jossa olivat täydelliset ihmiset ekleesiassa, semmoiset, joissa ei ole enää eläintä. Nämäkin, jotka nyt kulkivat eteenpäin ihmisyyden tiellä, nämä teleiot tarvitsivat ohjausta. Sentähden joutui opetuslapsi teleios asteessa aina kosketukseen itse mestarin kanssa, Jeesus Kristuksen kanssa. Sentähden oli tässä ensimmäisessä ekleesiassa teleios asteessa ihmeellisiä mysteριοita, se mysteριο-toimitus, jota nimitämme pyhäksi ehtoolliseksi. Se on tehty julkiseksi toimitukseksi ja kuka tahansa meillä saa tulla pyhälle ehtoolliselle. Me olemme tehneet sen semmoiseksi, että se on ikäänkuin koko maailmaa varten, sentähden, ettemme osaa itse auttaa toisiamme. Sentähden tehdään semmoisia taikatempuja ja luotamme, että Jumala tämän avulla auttaa. Mutta täytyy tunnustaa, että tämä toimitus oli alussa äärettömän pyhä ja salainen, ja että vaikka se on tehty aivan julkiseksi toimitukseksi, niin siitä huolimatta siinä piilee jotain aivan ihmeellistä, niin että jos oikea teleios aivan sattumalta joutuu Herran ehtoollista nauttimaan, niin se voi muodostua aivan todelliseksi ja joutuu tekemisiin Jeesuksen Kristuksen kanssa. Tällä on tarkoita auraa, pyhää henkeä, vaan personallista Kristusta, koska toimitus ei ole vieläkään voinut kadottaa koko pyhyttään. Mutta alussa se suoritettiin ainoastaan salassa, kaikista pyhimässä, teleiosten kesken, todella semmoisessa tilaisuudessa, missä he pääsivät yhteyteen Mestarin kanssa. Sillä Jeesus on sanonut: „missä kaksi tai kolme on yhdessä Minun nimessäni, siinä olen Minä.“ Tämä ei tarkoita ainoastaan hänen auraansa, sillä Hänen auransa on kyllä lähellä Marian välityksellä, mutta tämä tarkoittaa, että kun kaksi tai kolme ovat yhdessä ja tekevät sen „Minun muistokseni“ ja suorittavat tämän symbolisen toimituksen, tämän pyhän sakramentin, te, jotka olette täydelliset, silloin Minä olen läsnä. Tämän Jeesus lupasi. Sentähden on tuo ehtoollisen pyhä sakramentti äärettömän ihmeellinen ja pyhä asia silloin kuin, kuten se alkuperäisessä ekleesiassa toimitettiin seremoniallisena toimituksena ainoastaan teleioiden kesken. Silloin Jeesus Kristus aina tuli heidän luo. Hän tuli näkyväisessä muodossa ja lohdutti

ja opetti heitä. Tämä on Jeesuksen Kristuksen ihmeellinen, kuinka sen sanoisin, institutioni, ihmeellinen toimitus, jolla hän on luvannut aikojen loppuun saakka olla persoonallisesti mukana. Marian välityksellä on Hänen auransa mukana, mutta ainoastaan kun Herran ehtoollinen suoritetaan sillä tavalla kuin eklesiassa, ainoastaan silloin Jeesus Kristus itse ilmestyy opetuslastensa kesken. Silloin ainoastaan ne, jotka ovat tässä toimituksessa ja kuulevat Hänen sanansa ja oppivat Häneltä ainoastaan, kun suorittavat tämän toimituksen yksityiskohtaisesti ja älyllisesti, he näkevät Kristuksen. Ja silloin huomaamme hänen sanansa pyhiksi. Hän tekee, mitä on luvannut. Hän katsoo heitä ja Hänen silmänsä opettavat äärettömästi. Hänen sanansa lohduttavat heitä, paljastavat heille semmoisia salaisuuksia, joista heillä ei ennen ollut aavistustakaan. Tämä on ehtoollisen pyhä sakramentti, jonka Jeesus asetti ekseesiassa teleioin kesken toimitettavaksi.

Nyt on meillä pieni kuva ja aavistus siitä, mitä kirkko on oikeastaan alussa ollut ja mitä se voisi olla, ja me tulemme siihen johtopäätökseen, että tämmöistä kirkkoa ole eikä tätä voi toteuttaa. Ei tätä tässä kristikunnassa voi toteuttaa. Ei täällä ole mitään hyötyä noista komeista rakennuksista eikä papeista. Eivät he osaa opettaa näitä asioita, ne joutuvat kysymysmerkeiksi. Tästä täytyy toisen kerran puhua jossakin tulevassa sarjassa. Tahdon kertoa, minkälaisen täytyy sen uuden uskonpuhdistuksen olla, jonka tarpeessa me olemme.